Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

25. Aarg. Nr. 23. *Den 1. September 1876.* Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Prøver Aanderne.

Af Profeten Josef Smith.

(Sluttet.)

En Mand maa, som sagt, kunne bedømme Aander forat kunne forstaa disse Ting, og hvorledes kan denne Gave erholdes, naar der ikke existerer noget Saadant som Aandens Gaver? Og hvorledes kunne disse Gaver erholdes uden Aabenbaring? „Kristus opfor til Himlen og gav Menneskene Gaver, og han beskikkede Nogle til Apostle, Nogle Profeter, Nogle Evangelister, Nogle Hyrder og Nogle Lærere." Og hvorledes bleve disse Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere valgte? Ved Profeti (Aabenbaring) og ved Haandspaalæggelse — ved en guddommelig Meddelelse og ved en guddommelig beskikket Ordinance — gjennem det hellige Præstedømme, der er organiseret efter Guds Orden, ved guddommelig Beskikkelse. Apostlene i fordums Tider holdt Nøglerne til dette Præstedømme — til Guds Riges Hemmeligheder, og vare som Følge heraf istand til at forstaa og gjennemskue alle Ting, henhørende til Kirkens Bestyrelse, Samfundets Velfærd, Menneskets fremtidige Bestemmelse og Aandernes Virken, Magt og Indflydelse, thi de kunde kontrollere dem efter Behag, byde dem vige bort i Jesu Navn og strax fatte og paavise deres skadelige og hemmelighedsfulde Virken, naar de søgte at indsnige sig i Kirken i et helligt Klædebon forat arbejde imod Kirkens Interesse og Udbredelsen af Sandheden — vi læse, at de „udkastede Djævle i Jesu Navn," og da en Kvinde, der var besat af en Spaadoms Aand, raabte efter Paulus og Silas, sigende „disse Mennesker ere den højeste Guds Tjenere, som forkynde Eder Saliggjørelsens Vej," saa opdagede de strax, hvad Aand hun var i Besiddelse af, og uagtet hun talte fordelagtigt om dem, befalede Paulus dog Aanden at fare ud af hende, og frelste dem derved fra den Beskjæmmelse, der vilde være kommet over

deres Hoveder igjennem et Forbund med hende, formedelst Udfoldelsen af hendes slette, ugudelige Principer, som de visseligen vilde være blevne anklagede for, dersom de ikke havde tiltalt og uddrevet den onde Aand.

En lignende Kraft besaddes af Præstedømmet i forskjellige Tidsaldre. Moses kunde kjende Troldmændenes Magt og vise, at han var Guds Tjener, han vidste formedelst Aabenbaring, da han var paa Bjerget, at Israel bedrev Afgudsdyrkelse; han kunde aabenbare Korahs, Dathans og Abirams Synd, opdage Hexe og Troldmænd i deres hemmelige Foretagender og udpege Herrens sande Profeter. Josva vidste at udfinde Manden, der havde stjaalet Guldstykket og den babyloniske Klædning. Michæas kunde kjende den falske Aand, der ledede de fire hundrede Profeter, og dersom hans Raad var blevet fulgt, vilde mange Liv være blevne sparede. (2 Krøn. 18.) Elias, Elisa, Esajas, Jeremias, Ezekiel og mange andre Profeter vare i Besiddelse af denne Magt. Frelseren, Apostlene, ja endog Medlemmerne af Kirken vare i Besiddelse af denne Gave, thi Paulus siger, 1. Kor. 12., „til En gives Tungemaalsgaven, til en Anden Profetiens Gave, til en Anden at bedømme Aander;" alle disse fremkom ved den samme Guds Aand, og vare Aandens Gaver. Den efesianske Kirke var ved Hjælp heraf istand til „at prøve hine, som sagde sig at være Apostle og vare det ikke, og bleve befundne at være Løgnere." Joh. Aabenb. 2, 2.

Ved at undersøge Tingen til Grunden, og betragte den filosofisk, ville vi finde en væsentlig Forskjel mellem Legemet og Aanden; Legemet formodes at være organiseret Stof, og Aanden antages af Mange at være umateriel uden Substance. Fra denne sidste Formodning skulle vi tillade os at afvige og erklære, at Aanden er en Substance; at den er materiel, men at den er af mere rent, bevægeligt og forædlet Stof end Legemet; at den var til før Legemet, kan existere i Legemet, og vil existere adskilt fra Legemet, medens dette hensmuldrer til Støv, og den vil i Opstandelsen atter blive forenet med det.

Uden at forsøge at beskrive denne mysteriøse Forbindelse og de Love, som styre Menneskets Legeme og Aand, Slægtskab med hinanden, og Guds Hensigter med Hensyn til Menneskets Legeme og Aand, vil jeg blot bemærke, at Menneskenes Aander ere evige, at de ledes og regjeres ved det samme Præstedømme som Abraham, Melchisedek og Apostlene bleve, at de ere organiserede i Overensstemmelse med dette Præstedømme, hvilket er evigvarende, „uden Dages Begyndelse eller Aars Ende," — at de alle bevæge sig i deres forskjellige Sfærer, og regjeres af Guds Love; at de, naar de fremkomme her paa Jorden, ere i en midlertidig Tilstand, og forberedes medens de ere her paa Jorden, dersom de ere retfærdige, for en fremtidig og større Herlighed; at de gode Mænds Aander ikke kunne indblande sig i de Slettes Anliggender længere end til de foreskrevne Grændser, thi Michael, Erkeenglen, turde ikke fremføre nogen Bespottelses Dom mod Djævelen, men sagde: „Herren straffe Dig, Satan."

Det synes ligeledes, som om de slette Aander have deres Skranker, Grændser og Love, hvorved de styres og regjeres, og kjende deres fremtidige Skjæbne; hvisaarsag hine, som vare i den Gale, sagde til Frelseren, „Er Du kommen forat plage os førend Tiden," og da Satan fremstillede sig for Herren iblandt Guds Sønner, sagde han, at han kom fra „at gaa omkring i Landet og fra at vandre om derudi;" og han kaldes billedlig Luftens Magters Fyrste; og det er meget

tydeligt, at de besidde en Magt, som Ingen uden de, der have Præstedømmet, kunne kontrollere.

Efter at have sagt saa meget om almindelige Principer, uden at hentyde til den ejendommelige Stilling og den Magt og Indflydelse, som udøvedes af Troldmændene i Ægypten, Jødernes Hexe og Spaamænd, Nekromanter, Sandsigere og Stjernetydere, de Gale og Besatte i Apostlenes Dage, ville vi betragte og søge at paavise (saavidt som vi have Skriften til vor Hjælp) nogle faa Tilfælde af Tilkjendegivelsen af falske Aander i nyere Tider og i disse vore Dage.

De „franske Profeter" vare i Besiddelse af en bedragerisk Aand; de fandtes i Vivaris og Dauphany og i Sevennerne; der fandtes iblandt dem unge Mænd og Piger fra 7 til 25 Aar; de betoges af forunderlige Krampetilfælde ligesom Skjælven og Besvimelser, der bragte dem til at udstrække Arme og Ben som i en Afmagt, de bleve til visse Tider ligesom henrykte og efter at være komne ud heraf, ytrede de alt, hvad der netop faldt ind.

Gud havde aldrig Profeter, der handlede paa denne Maade; der var aldrig noget Usømmeligt i Guds Profeters Foretagender og Handlemaade i nogensomhelst Tidsalder, ejheller var der noget Saadant hos Apostlene eller Profeterne paa Frelserens Tid. Paulus siger:

„I kunne Alle profetere, den Ene efter den Anden, at Alle kunne lære, og Alle blive formanede. Og Profeters Aander ere Profeterne underdanige;" men her finde vi, at Profeterne ere Aanderne underdanige, og kastes om og vende og dreje sig og falde i Afmagt og Krampetilfælde, idet de aldeles vare under Aandens Kontrol. Paulus siger, „Alt ske sømmeligen og med Orden," men iblandt disse findes den største Uorden og Usømmelighed i baade Mænds og Kvinders Opførsel, som ovenfor omtalt. Den samme Regel vilde ligeledes strække sig til vor Tids Opvækkelsesprædikanters Rystelser, Besvimelser, Drejninger, Krampe- og Slagtilfælde.

Johanna Southcott paastod at være en Profetinde og skrev i 1804 en Bog fyldt med Profetier, hun blev Grundlægger for et endnu temmelig udbredt Folk. Hun skulde paa et bestemt Tidspunkt føde en Søn til Verden, der skulde være Messias; men dette fejlede aldeles. Afset fra dette, hvor læse vi i Guds Ord om, at en Kvinde skulde være Grundlægger af en Kirke. Paulus sagde til Kvinderne paa hans Tid: „Tie Eders Kvinder i Forsamlingerne; thi det er dem ikke tilstedt at tale, men at være underdanige, ligesom Loven og siger. Men ville de lære Noget, da adspørge de deres egne Mænd hjemme; thi det lader Kvinder ilde at tale i en Forsamling;" han vilde ikke tillade en Kvinde „at regjere eller tiltage sig nogen Myndighed i Kirken;" men i dette Tilfælde træffe vi en Kvinde som Grundlægger for en Kirke, som en Aabenbarer og Vejleder, Alpha og Omega, tværtimod al Regel, Princip og Orden.

Jemimah Wilkinson var en anden Profetinde, der spillede en stor Rolle i Amerika i forrige Aarhundrede. Hun berettede, at hun blev syg og døde, og at hendes Sjæl for op til Himlen, hvor den vedblev at forblive. Kort efter blev hendes Legeme gjenoplivet ved Kristi Aand og Kraft, og hun traadte derefter op som offentlig Lærer og erklærede, at hun havde direkte Aabenbaring. Nu Skriften siger udtrykkelig: „Førstegrøden er Kristus, dernæst de, som ere Kristi i hans Tilkommelse. Derefter kommer Enden." Men Jememiah, efter hendes eget Vidnesbyrd, døde og opstod førend den Tid, der er omtalt i Skrifterne. Ligeledes er det en aldeles urimelig Ide at tænke sig

hendes Sjæl i Himlen og hendes Legeme vandrende paa Jorden. Da Gud aandede i Mandens Næsebor, blev denne en levende Sjæl; førend dette skete, levede han ikke, og da denne borttoges, døde hans Legeme; og det samme skete med vor Frelser, da hans Aand forlod Legemet; ejheller blev dette atter levende, før hans Aand vendte tilbage til det i Kraft af Opstandelsen. Men Jememiah Wilkinsons Sjæl (Liv) var i Himlen, og hendes Legeme uden Sjæl (Liv) paa Jorden, levende (uden Sjæl eller) uden Liv.

Irvingiterne ere et Folk, der have efterlignet Sandheden, maaske nærmere end nogen Anden af vore moderne Sekterere. De begyndte for omtrent ti Aar siden i Staden London, i England; de have dannet Kirker paa mange forskjellige Steder i England og Skotland og nogle faa i Øvre Kanada. Mr. Irving, deres Grundlægger, var en lærd og talentfuld Præst i den skotske Statskirke, han var en stor Logiker og en mægtig Taler, men tillige meget vild og enthusiastisk i sine Forestillinger og Begreber. Bevægende sig i de højere Kredse, og i Besiddelse af Talent og Energi, blev han snart en fremragende Personlighed og derved istand til at danne et Samfund lig det, der er blevet opkaldt efter hans Navn. Irvingiterne have Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere. De paastaa at have Tungemaalsgaven og Gaven at udlægge Tungemaal, samt i nogle enkelte Tilfælde Helbredelsesgaven.

Den første profetiske Aand, der gav sig tilkjende, var hos nogle Jomfruer Campbell, som Irving traf paa, medens han var paa en Rejse i Skotland; de havde (som det kaldes i deres Sekt) „Ytringer", hvilke øjensynligen vare overnaturlige Kræfters Virken, Mr. Irving, faldende i den almindelige Vildfarelse at tro alle overnaturlige Tilkjendegivelser at være af Gud, tog dem med sig til London, og indførte dem i sin Kirke.

De bleve ærede som Guds Profetinder, og naar de talte, maatte Mr. Irving eller hvilkensomhelst af hans Præster tie stille. De bleve i Særdeleshed paavirkede for Forsamlingerne, og frembragte da underlige Lyde, og med en unaturlig, skingrende Stemme fremførte de da ofte nogle faa, usammenhængende Stavelser, der vare tvetydige, uforstandige og ufattelige, til andre Tider vare de mere forstaaelige. De udraabte hyppigt: „Der er Uretfærdighed! Der er Uretfærdighed!" Og Mr. Irving dreves ofte til, under Indflydelse af denne Anklage, at kaste sig paa Knæ og bekjende sig at have syndet, uden at vide om han havde syndet, eller hvori, eller om det havde Hentydning til ham eller til nogen Anden. Under disse Tilfælde vare deres Legemer mægtigt indvirkede paa, deres Ansigtstræk bleve forbrejede, de havde ofte Trækninger i Hænderne, og deres hele System var i Mellemrum i forfærdelige Konvulsioner; de talte sommetider, formodes det, i rigtige Tungemaal og havde sande Udlæggelser. Under Indflydelse af denne Aand blev Kirken organiseret af disse Kvinder; Apostle, Profeter etc. bleve snart kaldede, og en systematisk Orden indført, som ovenfor omtalt. En Mr. Baxter, senere en af de væsentligste Profeter, siger, efter at have været ved en af deres Forsamlinger: „Jeg saa en Kraft tilkjendegivet, og jeg troede, at den var af Gud, jeg bad om, at den maatte falde paa mig, det skete, og jeg begyndte at profetere." For otte eller ni Aar siden havde de en 60 Prædikanter, der gjennemstrejfede Londons Gader, bærende Vidnesbyrd om, at London vilde være det Sted, hvor de to Vidner, som Johannes omtaler, skulle profetere; at (de) Kirken og Aanden vare Vidnerne, og at efter tre og et halvt Aars

Forløb vilde der komme et forfærdeligt Jordskjælv, og da vilde vor Frelser komme. Deres Apostle bleve kaldede sammen paa den forudsete Tid, oppebiende disse Ting, men Jesus kom ikke, og den af dem udtalte Profeti blev bortforklaret paa en urimelig Maade, saa godt det lod sig gjøre. Der blev ofte af Aanden givet dem Tegn paa, at hvad der blev dem tilkjendegivet, skulde finde Sted. Mr. Baxter beretter, hvorledes han engang fik et Tegn vedrørende et Barn. Det blev ham tilkjendegivet, at han skulde besøge Barnet og lægge sine Hænder paa det, og at det derved skulde blive helbredet; og for at bevise ham, at dette var af Gud, skulde han paa et vist Sted møde sin Broder, og denne skulde sige nogle visse Ord til ham. Hans Broder mødte ham ogsaa og tiltalte ham med de betegnede Ord. Det ham givne Tegn var altsaa rigtigt, men da han lagde sine Hænder paa Barnet, kom det sig dog ikke. Jeg kan ikke indestaa for Sandheden af dette sidste, eftersom han paa den Tid havde forladt Irvingiterne, men det er i Overensstemmelse med mange af deres Foretagender, og der er heller aldrig blevet gjort noget Forsøg paa at nægte eller modsige det.

Nu kan der spørges, hvor er der noget Uret i dette?

For det Første: Kirken organiseredes af Kvinder, og „Gud indsatte i Kirken, først Apostle, dernæst Profeter, og ikke først Kvinder; men Mr. Irving satte i sin Kirke, først Kvinder, dernæst Apostle; og ved Kvinderne blev den grundlagt og organiseret. En Kvinde har ingen Ret til at grundlægge eller organisere en Kirke; Gud har aldrig sendt dem til at gjøre dette.

For det Andet: Disse Kvinder vilde tale midt under en Forsamling og irettesætte Mr. Irving eller hvilkensomhelst af Kirken. Nu Skriften siger udtrykkelig: „Du skal ikke skjælde paa en Ældste, men forman ham som en Fader;" og ikke alene dette, men de anklagede hyppigt deres Brødre og satte sig derved i Satans Sæde, som kaldes „Brødrenes Anklager".

For det Tredie: Mr. Baxter modtog Aanden, da han anholdt derom, uden at underkaste sig Ordinancerne, og han begyndte at profetere, medens den rette Vej efter Skriften var at erholde den Helligaands Gave efter Daab og formedelst Haandspaalæggelse.

For det Fjerde: Som allerede er anført med Hensyn til Andre, Profeternes Aander ere Profeterne underdanige; men disse Profeter vare Aanderne underdanige, idet Aanderne tumlede deres Legemer efter Behag.

Men nu kan det spørges, hvorledes Mr. Baxter kunde faa et Tegn ved en anden Person? Hertil ville vi svare, at Mr. Baxters Broder var under den samme Aand som han selv, og da han var underkastet denne Aand, kunde han let blive bragt til at tale til Mr. Baxter, hvadsomhelst Aanden vilde diktere ham; men Aanden havde ingen Kraft til at helbrede Barnet.

Det kan atter spørges, hvorledes de kunde tale i Tungemaal, dersom de vare af Djævelen. Vi ville svare, at de kunde blive bragte til at tale i et andet Tungemaal ligesaavel som i deres eget, da de vare under denne Aands Kontrol, og Djævelen kan friste Hottentotten, Tyrken, Jøden eller hvilkensomhelst anden Nation; og dersom disse Mænd vare under Indflydelse af hans Aand, kunde de naturligvis tale Hebraisk, Latin, Græsk, Italiensk, Hollandsk eller hvilketsomhelst Sprog, Djævelen kjendte.

Nogle ville sige: „Prøver Aanderne" med Ordet: „Hver Aand, som bekjender Jesum Kristum at være kommen i Kjødet,

er af Gud. Og hver Aand, som ikke bekjender Jesum Kristum at være kommen i Kjødet, er ikke af Gud." Joh. 5. 2, 3. En af Irvingiterne citerede engang dette Skriftsted, medens han var under Aandens Indflydelse, og sagde: „Jeg bekjender Jesum Kristum at være i Kjødet." Og desuagtet sloge deres Profetier fejl, deres Messias kom ikke, og de store Begivenheder, de stedse have omtalt, ere aldeles faldne til Jorden. Hvad var der da her i Vejen? Talte Apostlen da ikke Sandhed? Jo visselig — men han talte til et Folk, over hvis Hoveder Døden svævede, saasnart de annammede Kristendommen, og Ingen vilde, uden et levende Vidnesbyrd og Kundskab om Sandheden heraf, bekjende det og derved udsætte sig for at lide Døden; og følgelig blev dette som et Kjendetegn til Kirken eller Kirkerne, til hvem Johannes skrev. Men Djævelen udraabte ved en vis Lejlighed: „Jeg kjender Dig, hvo Du er: den Guds Hellige. Her var en aaben Anerkjendelse af, at „Jesus var kommen i Kjødet." Ved en anden Lejlighed sagde Djævelen: „Paulus have vi hørt om, og Jesus kjende vi", naturligvis at være kommen i Kjødet. Ingen Mand eller Sæt af Kvinder kan, uden de lovmæssige konstituerede Autoriteter, uden Præstedømmet eller Gaven at bedømme Aander, kjende falske fra sande Aander. Denne Magt existerede i Kirken paa Apostlenes Dage, men den er gaaet tabt fra Kirken for lang Tid siden. Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige har ligeledes havt sine falske Aander, og eftersom den er bleven dannet af Mennesker fra alle mulige forskjellige Sekter, bekjendende sig til en Mangfoldighed af forskjellige Meninger, og havende været under Indflydelse af saa mange Slags Aander, saa er det ikke til at undre sig over, om der undertiden skulde opstaa falske Aander iblandt os.

Kort efter at Evangeliet blev oprettet i Kirtland, og under Fraværelse af Kirkens Autoriteter, opstod der mange falske Aander, mange underlige Syner bleve sete, og vilde, fantastiske Begreber fik Indpas; Mænd løb ud paa Gaden under Indflydelse af denne Aand, nogle af dem sprang op paa Træstubbe og raabte, og alle mulige Taabeligheder blev begaaet af dem; en Mand forfulgte en Kugle, som han sagde, han kunde se i Luften, indtil han kom til en dyb Afgrund, paa hvis Rand han sprang op i et Træ, og derved frelste sit Liv; mange forunderlige Ting fandt Sted, Alt beregnet paa at bringe Vanære over Guds Kirke, paa det at Guds Aand skulde blive borttaget, og for at udrydde og ødelægge de herlige Principer, der ere blevne aabenbarede til Menneskeslægtens Frelse. Men da Kirkens Myndigheder vendte tilbage, blev denne Aand opdaget og lagt for Dagen, de Medlemmer, der vare under dens Paavirkning, bleve prøvede for deres Fællesskab, og de, som ikke vilde omvende sig og forsage den, bleve afskaarne.

Noget senere var en Shaker Aand nær ved at faa Indpas, og til en anden Tid en Aand lig Methodisternes og Presbyterianernes, som bringer dem til at falde om, men Aanden blev irettesat og undertrykket, og de, som ikke vilde være Regel og god Orden lydige, bleve afskaarne fra Kirken. Vi have ligeledes havt Brødre og Søstre, som have havt Gave af falske Tungemaal; de vilde tale i en mumlende, unaturlig Stemme, og deres Legemer bleve forvredne ligesom Irvingiterne, der før hentydedes til; medens der ikke findes noget Unaturligt ved eller formedelst Guds Aand. Et Tilfælde af denne Art fandt Sted i Øvre-Kanada, men blev undertrykket af den præsiderende Ældste; en Anden, en Kvinde, nær ved samme Plads, paastod at have erholdt

den Gave at bedømme Aander, og begyndte at anklage en anden Søster for Ting, hun ikke var skyldig i, hvilke hun sagde hun kjendte formedelst Aanden, men blev senere bevist at være falsk; hun stillede sig paa et Standpunkt som hendes „Brødres Anklager“, og intet Menneske kan, formedelst Gaven at bedømme Aander, bringe en Anklage frem imod en Anden, de maa bevises skyldige ved virkeligt Vidnesbyrd, ellers staa de fri.

Der har ogsaa været tjenstgjørende Engle i Kirken, der vare fra Satan, men kom i Lysets Engles Skikkelse. En Søster i Staten New York havde et Syn, hvori det blev hende tilkjendegivet, at dersom hun paa en vis Tid vilde begive sig ud i Skoven, da vilde en Engel vise sig for hende. Hun gik ogsaa ud paa den betegnede Tid, og saa en herlig Personlighed nedstige fra Luften, klædt i Hvidt med rødligt Haar; han begyndte med at sige hende, at hun skulde frygte Gud, og sagde at hendes Mand var kaldet til at udføre store Ting, men at han maatte ikke gaa mere end 100 Mile fra sit Hjem, ellers vilde han ikke komme tilbage; uagtet Gud havde kaldet ham til at gaa til Jordens Ender, og han har siden været mere end 1000 Mile fra sit Hjem, og er dog ilive endnu. Mange sande Ting bleve fortalte af denne Personlighed og mange falske. Hvor kunde det spørges, kunde denne kjendes at være en ond Engel? Paa hans Haarfarve; det er et af de Særkjender, hvorpaa en Saadan kan kjendes, og paa at han modsagde en tidligere Aabenbaring.

Vi have ogsaa havt Brødre og Søstre, der have modtaget skrevne Aabenbaringer, og have staaet frem forat ville lede Kirken. Saaledes var der en ung Dreng i Kirtland, Isac Russell i Missouri, Gladden Bishop og Oliver Olney i Nauvoo. Drengen bor nu hos sine Forældre, der have underkastet sig Kirkens Love. Mr. Russell forblev i Far Vest, hvorfra han vilde gaa til Klippebjergene ledet af de tre Nephiter, men Nephiterne kom aldrig, og hans Venner forsagede ham næsten allesammen undtagen nogle faa nære Slægtninge, der siden ere blevne næsten ødelagte af Pøbelen. Mr. Bishop blev forhørt for Højraadet, hans Papirer undersøgte, fordømte og brændte, og han selv afskaaren fra Kirken. Han anerkjendte Dommens Retfærdighed, og sagde „at han nu indsaa sin Vildfarelse, thi dersom han havde ladet sig lede af de tidligere givne Aabenbaringer, vilde han have vidst, at ingen Mand var berettiget til at skrive Aabenbaringer for Kirken uden Josef Smith“, og han bønfaldt om at blive bedt for og at Brødrene vilde tilgive ham. Mr. Olney blev ligeledes forhørt af Højraadet, og afskaaren, fordi han ikke vilde lade sine Skrifter prøve ved Guds Aand; tydelig udvisende, at han elskede Mørket mere end Lyset, fordi hans Gjerninger vare onde.

Naar Hovmodighed kommer, kommer og Forsmædelse; men Visdom er hos de Ydmyge.

Hvo, som forlader sig paa sin Rigdom, han skal falde, men de Retfærdige skulle grønnes som et Blad.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste September.

Daniels Profeti om de fire store Riger.

Baade Daniel og Johannes den Aabenbarer profeterede endel med Hensyn til de sidste Dage, enhver af dem fremstillede en Rækkefølge af de mest betydelige Begivenheder fra det første af de fire Riger indtil alle Tings endelige Fuldbyrdelse. Deres Profetier kunne, som Bisp Newton bemærker, betragtes som en sammenfattet Verdenshistorie, og Verdens Historie er den bedste Forklaring over deres Profetier. Forat vore Læsere kunne faa en klar Opfattelse af den foreliggende Gjenstand, ville vi anbefale dem en omhyggelig Gjennemlæsning af Daniels 2det og 7de Kapitel samt det 13de og 17de Kapitel i Aabenbaringen. I Daniels 2det Kapitel finde vi fremstillet en stor Sandhed, nemlig, at begyndende med Nebukadnezar, Kongen af Babylon, skulde Jordens Riger gradvis aftage, indtil Messiæ Rige blev oprettet og tilsidst tilintetgjorde dem. Af Udtydningen paa Nebukanedzars Drøm, given ved Daniel, lære vi, at de forskjellige Metaller Guld, Sølv, Kobber og Jern vare Symboler paa fire mægtige Riger, og det er almindelig anerkjendt, at det første, eller det af Guld, er det babyloniske Rige, det andet, eller det af Sølv, det medisk-persiske Rige, det tredie, eller det af Kobber, det macedoniske Rige, og det fjerde, eller det af Jern, det romerske Rige. Det er ligeledes anerkjendt, at Fødderne og Tæerne fremstille de Riger, som udsprang af det romerske Kejserdømme. Daniel siger os, saaledes som det vistes ham ved Guds Kraft, at i disse Kongers Dage skulde Himlens Gud oprette et Rige, symbolsk betegnet ved en Sten, afhugget af et Bjerg, først meget lille, hvilken skulde ramme Billedet paa Fødderne og sønderknuse dem, og Billedet skulde tilintetgjøres og bortvejres ligesom Avner for Vinden, og Stenen skulde blive et stort Bjerg og opfylde den ganske Jord. Intet kan være tydeligere og lettere at forstaa end de her fremstillede paafølgende Begivenheder — først fremkommer Billedets Hoved, dernæst Brystet og Armene, derpaa Bugen og Siderne eller Hofterne, saa Benene og tilsidst Fødderne og Tæerne. Med andre Ord, det Rige, der billedlig betegnes ved Sølvet, blev ikke til samtidig med Guldriget, men efter det; ligervis paafulgte Kobberet Sølvet, Jernet Kobberet og Riget, der var dannet dels af Jern og dels af Ler, fulgte efter Jernet, og Stenen skulde tilsidst efterfølge dem alle og tilintetgjøre dem og voxe, indtil den opfyldte hele Jorden for aldrig at blive tilintetgjort. Dersom denne Opfattelse er korrekt, ville vi spørge den tænksomme Læser, om vi da bør forvente Sten-Rigets Tilsynekomst førend Sølvet, Kobberet, Jernet og Leret?

Flertallet af kristne Fortolkere erklære, at Sten-Riget blev oprettet ved Paabegyndelsen af Kristi Husholdning, uagtet Daniel sagde: „Du saa dette, indtil der blev en Sten afhuggen, som skete ikke med Hænder, og den slog til Billedet paa sine Fødder af Jern og Ler og knuste dem," udtrykkelig visende, at Stenen ikke blev af-

hugget eller Riget oprettet, førend efter Dannelsen af Billedets Fødder og Tæer. Fortolkere indrømme almindeligvis, at det fjerde Rige af Jern betegner det romerske Rige, men ved Kristi Fødsel var det romerske Rige netop paa Toppunktet af dets Magt, og blev ikke brudt eller delt, saaledes som det fremstilledes ved Fødderne og Tæerne, førend over trehundrede Aar efter Kristi Fødsel, det er derfor en overordentlig Fejltagelse at sige, at Oprettelsen af det Guds Rige, som omtaltes af Daniel, fandt Sted i Jesu Dage. Daniel siger tydelig: „I de samme Kongers Dage skal Himmelens Gud oprette et Rige, som evindelig ikke skal forgaa," etc., (Dan. 2, 44.) og henpeger derved udtrykkelig til en Tidsperiode længe efter Jesu første Komme, i hvilken det romerske Kejserdømme skulde blive delt i ti Kongeriger, og en Del af dem være blandet med dyndet Ler.

Daniel hentyder paa andre Steder til Messiæ første Komme, men i ganske andre Udtryk end i denne Forudsigelse. I hans Profeti om de halvfjerdsindstyve Uger lære vi, at 483 Aar efter Udstedelsen af Befalingen til at gjenoprejse og opbygge Jerusalem skulde Messias komme, men han taler aldeles Intet om, at han da skulde oprette et Rige paa Jorden, der aldrig skulde nedbrydes eller overlades noget andet Folk; han vilde tvertimod blive afskaaren, og Folket, til hvem han udelukkende kom, Israel, vilde blive fordrevet og adsplittet, deres Stad og Helligdom ødelagt ved Jern-Riget eller det romerske Kejserdømme, og Jerusalem blive ladt øde, indtil Hedningenes Tid fuldkommes eller alle Tings Fuldbyrdelses Tid (Dan. 9, 20-27.), men i den anden Forudsigelse siger Daniel udtrykkelig: „Riget skal ikke overlades noget andet Folk, men det skal knuse og gjøre Ende paa alle disse Riger; men det skal bestaa evindelig." Atter, Jesus siger udtrykkelig, at Riget skulde tages fra det Folk, til hvem han kom, og gives til et andet Folk (Matth. 21, 43.), og at de i deres Tid skulde blive ført Strid imod og overvindes (Dan. 7, 21.). Gud har uimodsigelig havt et Rige paa Jorden, med Mellemrum, lige siden Verdens Begyndelse, men Daniels Forudsigelse, 2det Kap., har tydelig Hentydning til en Tid, da Gud vilde vedvarende oprette sit Rige paa Jorden for aldrig mere at blive forstyrret eller tilintetgjort.

For at vore Læsere kunne yderligere bemærke, hvor bogstaveligt endel af Daniels Forudsigelser allerede ere blevne opfyldte, og med hvilken Sikkerhed vi derfor kunne forlade os paa den bogstavelige Opfyldelse af det endnu manglende, ville vi citere den lærde Dr. Scott i hans Forklaring over Daniels 7de Kapitel. Synet af de fire Dyr maa uimodsigelig betyde de fire store Riger, ligesom de fire Metalriger i Nebukadnezars Drøm. Dr. Scott siger: „Det chaldæiske Rige, saa nær dets Højdepunkt af Magt og Rigdom under Nebucadnezar og saa meget i Forfald under Belthazar, fremstilledes ved det første Dyr. Løven var et Emblem paa Nebukadnezars Mod og Held til at erhverve sig Overherredømmet over hans Naboer, og maaske for den overlegne Højmodighed og Ædelmodighed, hvormed han regjerede Nationerne. Ørnens Vinger hentydede til den Hurtighed og uovervindelige Tapperhed, hvormed han tilkjæmpede sine Sejre. Men da Profeten havde set dette, saa han, at Vingerne bleve plukkede. Efter Nebucadnezars Død gjorde Chaldæerne ikke flere Erobringer; adskillige af de undertvungne Nationer gjorde Oprør. Mederne og Perserne begyndte snart at betrænge dem, indtil Babylon omsider belejredes og indtoges, og dermed ophørte dette Monarki at existere. Ej længer var dette Dyr hurtigt til Erobringer som en

Ørn, eller modig og frygtelig som Løven; men det forvandledes ligesom til et menneskeligt Væsen; det stod paa dets Fødder som et Menneske, og det blev givet et Menneskes Hjerte. Efter Nebucadnezars Død bleve Kongerne af Babylon mindre frygtelige for deres Fjender og Undersaatter, mere forsigtige, ja endog frygtsomme, indtil Belthazar indesluttede sig i Babylon, idet han ikke vovede at møde Cyrus, ligesom en Mand ikke vilde stille sig imod en rasende Bjørn, som en Løve derimod vilde foragte.

I sit 7de Kapitel 5te Vers fremstiller Daniel det andet Rige ved „et andet Dyr, der var ligt en Bjørn, og det blev oprejst ved Løvens ene Side, og det havde tre Ribben i sin Mund imellem dets Tænder; og man sagde til det: Staa op, æd meget Kjød. Dette Dyr antyder det medisk-persiske Rige. De tre Ribben udtrykke de tre Kongeriger Babylon, Lydien og Ægypten, hvilke bleve erobrede af det.

Det tredie Rige fremstilles i det 6te Vers ved et Dyr, ligt en Parder, og det havde fire Vinger som af en Fugl paa sin Ryg, ogsaa havde det fire Hoveder, og det blev given Magt. Over dette Vers gjør Dr. Scott følgende Bemærkninger: Efterat Bjørnen var forsvunden, saa Profeten en mærkværdig Leopard rejse sig i dens Sted. Dette var et Billede paa det græske eller macedoniske Rige, der paa den Tid var det mest berømte i Verden. Det oprettedes af Alexander den Store paa det persiske Monarkis Ruiner, og vedblev i fire Dele under hans Efterfølgere. Leoparden, værende overordentlig heftig og snar, fremstillede Riget og i Særdeleshed Alexander, dets Grundlægger; men et firføddet Dyrs Hurtighed var ikke et fyldestgjørende Symbol paa den Hurtighed, hvormed han gjorde sine Erobringer, da han undertrykkede Nationerne hurtigere, end Andre kunde marschere deres Armeer igjennem dem. Leoparden havde derfor fire Fuglevinger paa sin Ryg. Da Alexander døde, blev hans Rige, efter mange Kampe imellem hans Høvdinge, delt i fire Dele, Ægypten, Syrien, Macedonien og Thracien med nogle Egne af Lilleasien. Disse vare det tredie Dyrs fire Hoveder, og under disse blev Magten det given, indtil det gradvis maatte vige for det fjerde Dyr.

Det fjerde Rige fremstilles i 7de Vers ved, „et fjerde Dyr, forfærdeligt og skrækkeligt og meget stærkt, og det havde store Jerntænder; det aad og knuste og nedbrød det Overblevne med dets Fødder, og det var anderledes end alle de Dyr, der vare før det." Dr. Scott siger: Dette Dyr svarer øjensynligt til Benene og Fødderne af Jern, der saaes af Nebucadnezar i hans Drømmebillede, hvilke omsider bleve delte i ti Tæer. Det overgik langt i Magt, Vildhed og ødelæggende Grumhed Alt, hvad der havde været førend det saavelsom i Udstrækningen og Varigheden af dets Magt; og intet Dyr kunde findes saa grumt og frygteligt, saa at det kunde laane det et passende Navn. Dette var upaatvivleligt et Billed paa det romerske Rige, hvis uimodstaaelige Magt, Fasthed og Vælde maaske aldrig fandt sin Lige. Ved Krige og Erobringer knuste Romerne enhver Modstand og betvang næsten enhver Stat i den da bekjendte Verden og bragte dem i en vis Grad af Afhængighed, førte som Bytte mange Nationers Rigdom til at berige deres stolte Hovedstad og tyranniserede over Alle, som ikke underkastede sig deres Myndighed. Det, som Romerne ikke i uforstyrret Rolighed kunde besidde i forskjellige Lande, gav de til andre Konger og Herskere, saa at de til enhver Tid kunde tage det igjen; denne Liberalitet kaldes her, at det stampede det Overblevne med sine Fødder.

Dette fjerde Rige styredes paa en anden Maade og efter andre Grundsætninger

end noget af de foregaaende, og i Tidens Løb deltes det i ti Riger, hvilke i det ottende Aarhundrede vare saaledes organiserede som følger. 1. Det romerske Senat; 2. Grækerne i Ravenna; 3. Longobarderne i Lombardiet; 4. Hunnerne i Ungarn; 5. Alemannerne i Tydskland; 6. Frankerne i Frankrig; 7. Burgunderne i Burgund; 8. Gotherne i Spanien; 9. Briterne; 10. Saxerne i Britanien. De blive optegnede paa forskjellige Maader, af forskjellige Skribenter, i Forhold til den Tid de blive sammentalte, men i Almindelighed er det klart, at de vare omtrent de samme som de væsentlige Riger i Europa i vor Tid. Det er afgjort, at det romerske Rige blev delt i ti Riger, og uagtet de sommetider kunne være flere eller færre, saa ere de dog kjendte som det vestlige Kejserdømmes ti Riger.

Vi bemærkede før i vor Artikel, at Nebucadnezar saa i sin Drøm en Rækkefølge af Begivenheder, saaledes var det ogsaa med Daniels Syn. Ethvert Dyr paafulgte dets Forgængers Omdannelse, ikke dets Tilintetgjørelse, thi de existere endnu alle, men ved dets Tab af Magten. Det ene Rige paafølger det andet og ethvert af dem vest for dets Forgjænger. Den berømte Sir Isac Newton skriver om dette Punkt som følger: „Alle de fire Dyr ere endnu ilive, skjøndt de tre førstes Magt er borttaget. Det stemmer overens med Erklæringen i det 12te Vers, at omendskjøndt deres Magt blev borttagen, blev deres Tid forlænget, thi dem var givet, hvorlænge de skulde leve, indtil bestemt og belejlig Tid. Chaldæernes og Assyrernes Nationer ere endnu stedse det første Dyr; Medernes og Persernes det andet Dyr; Macedonierne, Grækerne, Thracierne, Syrerne og Ægypterne ere endnu det tredie; og de i Europa paa denne Side ere endnu det fjerde. Vi se derfor, at det tredie Dyrs Legeme er indskrænket til Nationerne paa denne Side af Euphrates, og det fjerde Dyrs til Nationerne paa denne Side Grækenland, vi maa derfor se efter det tredie Dyrs fire Hoveder iblandt Nationerne ved Euphrates og for det fjerde Dyrs elleve Horn paa denne Side Grækenland. Og derfor, da det græske Rige oploestes og deltes i fire Dele, medregne vi ikke nogen Del af Chaldæerne, Mederne eller Perserne til noget af disse Riger, thi de hørte til de to første Dyrs Legemer. Ejheller regne vi det græske Kejserdømme, hvis Sæde var i Konstantinopel, iblandt det fjerde Dyrs Horn, thi det hørte til det tredie Dyrs Legeme. Sir Isacs Betragtning, „at alle de fire Dyr endnu ere ilive, endskjøndt de tre førstes Magt er borttagen," staar i nøje Overensstemmelse med hvad vi læse om Nebucadnezars Billede. Hovedet vedblev, efterat Brystet og Armene vare dannede, og enhver paafølgende Del tjente kun til at fuldende det Hele, og saaledes stod hele Billedet — en Form, men uden Gudfrygtigheds Kraft — da Stenen ramte den paa Tæerne, og det Hele blev brudt istykker, medens Stenen blev til et stort Bjerg og opfyldte den ganske Jord, „og Riget og Magten og Rigernes Storhed, som er under al Himmelen, skal gives til et Folk, som er den Højestes Hellige, hvis Rige er et evigt Rige, og alle Herredømmer skulle ære og adlyde ham;" 27de Vers. Vil dette ikke være Opfyldelsen af Frelserens Bøn — „Til os komme dit Rige, ske din Vilje som i Himlen, saa og paa Jorden?"

Men for at fortsætte med vor Fortolkning. Dr. Scott bemærker videre: Medens Profeten betragtede disse ti Horn, saa han et andet lille Horn opkomme imellem dem; 8de Vers. Dette har øjensynlig Hentydning til den romerske Kirke og Biskop, der fra en ringe Begyndelse svang sig op iblandt de ti Riger, og opnaaede Besiddelse af tre af dem, nemlig Exarchaten i Ravenna, Longobardernes Rige og den

romerske Stat; og den romerske Paves Herredømme over disse tre Riger er derefter bestandig blevet tilkjendegivet ved hans tredobbelte Krone. Paa dette Horn, som den romerske Kirke blev, da den erholdt verdslig Myndighed, var der Øjne, som Menneskens Øjne. Dette antydede den Politik, Skarpsindighed, Listighed og Aarvaagenhed, hvormed det lille Horn vilde passe paa enhver Lejlighed til at befordre dets Fordel og fremme dets uhyre Fordringer; og det romerske Rige har stedse været mærkelig for dette fremfor alle Stater i Verden, som Enhver, der kjender det Ringeste til Historie, maa vide. Det havde ogsaa en Mund, som talte store Ting, og vi ville ofte faa Lejlighed til at omtale dette Horns overdrevne Fordringer, gudsbespottelige Titler og store, forfærdelige Ord. Titlen „Hans Hellighed", Fordringen paa Ufejlbarlighed og Myndighed til at opløse Guds Love, forlade Synder og sælge Adgang til Himlen kunne tjene som Prøver paa de store Ting, som dets Mund har talet."

Det 25de Vers underretter os om, at denne Magt skulde „ødelægge de Hellige af de høje Himle, og tage sig for at omskifte Tider og Lov, og de skulle gives i hans Haand indtil en Tid, og Tider og Del af en Tid." Dr. Scott bemærker: Saaledes vil altsaa Magten blive overladt i hans Hænder „indtil en Tid, og Tider og Del af en Tid," det er for tre og et halvt Aar, eller 42 Maaneder, hvilke, ansatte til 30 Dage i en Maaned, og dette var den almindelige Tidsregning, udgjøre netop 1260 Dage, og disse profetiske Dage betyde 1260 Aar — et Tal, vi gjentagne Gange ville finde i Johannes Aabenbaring. Ved denne Tids Udløb, hvilken nu ikke er fjern, vil dette Horns Magt ophøre; det vil blive dømt, forkastet og tilintetgjort, og dets Myndighed evindelig aldrig gjengives det.

Afløsning og Beskikkelse.

Afløste:

Ældste M. Christensen, Præsident for Aalborg Konference.
Ældste J. N. Larsen, omrejsende Ældste i Skaane Konference.
Ældste N. J. Grønlund, omrejsende Ældste i Skaane Konference.

Ovennævnte Brødre afløses med Tilladelse at gaa hjem med førstkommende Emigration.

Beskikkede:

Ældste John F. Darius løses fra at arbejde i Norge og beskikkes som omrejsende Ældste i de danske Konferencer.
Ældste Niels M. Petersen til at præsidere over Kristiania Konference.
Ældste K. H. Brown løses fra at arbejde i Aarhus Konference og beskikkes til at afløse M. Christensen i Præsidentskabet over Aalborg Konference.
Ældste E. Larsen løses fra at arbejde i Aalborg Konference og beskikkes til at arbejde i Norge under Præsident Petersens Ledelse.

Ældste Søren Jensen løses fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference og beskikkes til at arbejde i Aarhus Konference under Præsident Jensens Ledelse.

O. N. Liljenqvist,
Præsident
over den skandinaviske Mission.

Brev fra Præsident Brigham Young.

Amerika.

Salt Lake City, U. T. 14 Juli 1876.

Præs. Albert Carrington.

Kjære Broder.

Deres Brev af 15de og 16de Juni og deres Forretnings Rapport af den 19de naaede os for nogle faa Dage siden. Vi have ligeledes havt den Fornøjelse at byde Velkommen hjem min Søn, Ældste Ernest J. Young og Ældste James Sharp, hvilke begge vende hjem med Helbred og Sundhed, og glade over atter at have det Privilegium at glæde sig i Zion i de Helliges Selskab. Mine Sønner Don Carlos og Feramorz L. ere ligeledes hos os og nyde ret deres Sommerferie og Hvile fra deres Studier.

Jeg selv med Selskab forlod Salt Lake City den 1ste Maj for at begive mig til St. George. Vi rejste direkte igjennem Settlementerne og ikke rundt igjennem Sevier, som det oprindelig var paatænkt, og vi ankom til St. George den 9de Maj. Præs. Wells og Ældste Musser overværede adskillige Forsamlinger i Settlementerne paa Vejen derned, medens jeg ansaa det for visere, ialtfald for mit eget personlige Vedkommende, at hvile efter Dagens Besværligheder. Vi fandt Arbejdet paa Tempelet langt fremskredet, Gibsningen og Malingen var fuldendt paa Ydersiden og Afdelingen i Grunden næsten færdig. Vi begyndte at kalde Tømmere, Gibsere og andre Haandværkere fra de nordlige Settlementer med den Bestemmelse at fuldende Bygningen til den 1ste April, 1877, paa hvilken Dag det er vor Hensigt at afholde den aarlige Konference i St. George. De nordlige Byer afgave rigelig baade Mænd og Fornødenheder, og 150 Arbejdere ere nu direkte og indirekte beskæftigede med at at fuldende Bygningen. Da Broder Miles Romney er langt fremrykket i Aar er Broder Thomas Allmann fra Provo bleven konstitueret som lokal Arkitekt og Bygmester. Vi efterlod Anvisninger til Formændene om at fuldende hele Grund-Etagen, den store Hal med dens Prædikestole, Aftrædelsesværelset i Taarnet øst for hin Hal, og Værelset ovenfor Aftrædelsesværelset, ligeledes den sydøstlige Trappe tilligemed Vandbeholdningen i Taarnets Grund for Opsamlingen af Regnvand, og have alt dette fuldendt til førstkommende Oktober. Vor nærværende Hensigt er at gaa til St. George, strax efter førstkommende Oktober Konference, indvie den Del af Templet, som er fuldendt, organisere Præstedømmet og begynde at give Begavelser, døbe for de Døde, etc. Tempelbygningen har et prægtigt Udseende. De røde Brinker imod Nord, de vulkanske Klippeformer mod Øst og Vest, Rio Virgin løbende igjennem Dalen imod Syd og den smukke By imod Nord

og Nordvest udgjøre i Forening et nydeligt Landskab fuldt af slaaende og livlige Modsætninger. Udgifterne ved Tempelet har indtil Dato været 350,000 Dls., og vi antage at den samlede Udgift ikke vil overstige 500,000 Dls. Meget af dette Værk er blevet udført ved Ofringer.

Vi forlod St. George den 12te Juni for at tiltræde vor Tilbagerejse og kom til Kanab, hvor Præs. Wells, Brigham, jun., og andre Brødre, der havde været i Arizona, sluttede sig til os, og vi kom hjem igjennem Long Valley over Højene og gjennem Sevier og naaede denne Stad den 1ste Juli efter en meget behagelig og nyttig Tur.

Siden min Hjemkomst har jeg lidt endel af Rheumatisme, ellers er min Helbred god.

Præs. Wells og de, som ledsagede ham, fandt Brødrene i Settlementerne ved Little Colorado arbejdende med megen Energi og Enighed og med meget tilfredsstillende Held, naar vi tage i Betragtning deres totale Uerfarenhed med Hensyn til Jordbund, Klima og alle andre Ejendommeligheder af det Land, de nylig have bosat sig i, hvilket i mange Henseender er forskjellig fra Nord Utah, hvorfra de hovedsalig ere blevne samlede. Ved Moencoppy, Ældste James S. Browns Settlement er der omtrent 3 Miil nord for Settlementet opdaget to Indsøer, hver henimod en Mil lang, der med Lethed kunne anvendes til Vandingen af baade Missionærernes og Indianernes Avlsgaarde, der her dyrke Jorden Side om Side. Brødrene have allerede gravet en Grøvt fra den første Sø til deres Gaarde. Dette er en meget velkommen Opdagelse, eftersom Moencoppy nu kan gjøres til et stort og frugtbart Settlement, og dets Beliggenhed er saaledes, at det vil være en meget behagelig Mellemstation imellem Colorado Færgen og de nye Byer ved Little Colorado. Indianerne i disse Egne ere allesammen venligt sindede, og mange af dem ere begjærlige efter at blive Medlemmer af Kirken. Ældsterne Tenney og Smith, der hørte til D. W. Jones Selskab, men arbejdede i Ny-Mexiko, fandt der Zimi Indianerne, en Gren af Pueblo Stammen, med aabne Hjerter for at annamme Evangeliet. Under deres korte Ophold imellem dem døbte de 111 og organiserede tre Grene. Biskop Lorenzo H. Hatch, Ældste Tenney og andre Brødre ere paa Vejen til deres Land, hvor de ville nedsætte sig for at undervise og vejlede dem i alle sande Lærdomme og Arbejder, der ere nødvendige for at leve et civiliseret Liv. Da jeg var i Kanab kom der endel „Piedes“ forat se mig; En, der var mere snaksom end de øvrige, spurgte mig om det var godt for Mormonerne at gaa og døbe Navajaerne og andre Indianere og ikke „Piedes“? Jeg svarede, at naar hans Stamme holdt op med at spille, stjæle, og med at være dovne, og vilde være ærlige, arbejde og tage imod Raad og Lærdomme, saa vilde det være godt at døbe dem; men før var det ikke godt. Hertil havde han ikke et eneste Ord at svare. I Norden gaar det meget godt for Brødrene og Broder Geo. A. Hill paa Indianer Anlæget ved Malad. De ere isærd med at konstruere en 16½ Mil lang Grav til Vandingen af deres Sæd, medens adskillige af Lamaniterne i Henhold til en, nylig af Kongressen udstedt Akt, optage Land og erhverve Skjøde derpaa af Regjeringen.

Sidste Uge vendte Ældste Alma L. Smith tilbage fra hans Mission paa Sandvichøerne, medbringende fem indfødte Hellige, der ere komne, med Kongens Tilladelse, forat bo sammen med de Hellige i Zion. De ere meget interessante og intelligente Repræsentanter af den indfødte

Kirke, og det er meget muligt, dersom den nødvendige Tilladelse dertil kan erhverves, at flere Andre vilde følge, eftersom Aanden af Indsamling er stærk hos de Hellige paa hine Øer. Kirken der har idag mere Indflydelse end nogensinde siden vore Ældste først forkyndte Evangeliet for Hawajanerne, og Kongen og mange Medlemmer af den kongelige Familie ere mere end venlige mod vort Folk, og tage en dyb Interesse i vort Arbejde og vore Lærdomme.

En anden god og nyttig Mand er bleven kaldet fra denne Verden til de Retfærdiges Hjem. Den 5te, ved Midnat, forlod Ældste David W. Evans, Dem saa vel bekjendt som vor stenografiske Hurtigskriver, dette Liv efter en nølende ni Ugers Sygdom. Hans Bortgang vil være et føleligt Tab for „Deseret News" Kontor, hvor han i mange Aar ufortrødent har arbejdet som Med-Redaktør, saa vel som for de Hellige i Almindelighed, der have skattet hans Værd som en trolig Referent af Kirkens Præsidentskabs og ledende Ældstes Taler.

Da mit Brev allerede er temmeligt langt, skal jeg foretrække at besvare den finansielle Del af Deres Brev ved en anden Lejlighed. Maa Guds Velsignelse hvile over Dem og skjænke Dem Glæde i Deres Arbejde er Bønnen af Deres Broder i Evangeliet.

Brigham Young.

Korrespondance.

Sverig.

Stockholm, i August 1876.

Præsident O. N. Liljenqvist.

Kjære Broder!

Jeg takker meget for Hilsenen i Broder Tullgrens Brev. Aarsagen til min Tøven med at skrive er foraarsaget derved, at jeg ikke har erholdt nogen bestemt Underretning fra Grenene angaaende Emigrationen. Her findes Flere, som have en Del til deres Rejse, og med spændt Opmærksomhed vente paa, at der skal komme Midler fra Zion, hvorved de kunne blive forløste. Jeg bliver næsten daglig spurgt: Broder, kunde jeg ikke faa Noget tillaans af Emigrationsfondet? Kunde jeg faa laane 100 Kr., 50 Kr., etc., som mangler mig til min Rejse. Det her omtalte Fond blev oprettet i Stockholm i 1872 i et godt og ædelt Formaal, arbejdede meget vel en lille Tid og udrettede meget Godt, men er nu meget svækket. Mange af de fattige Hellige ere trættede, og Andre ere ude af Stand til at bidrage Noget til dets videre Forøgelse. Grunden hertil er for en stor Del den, at nogle af de Hellige, som have laant Penge, have været altfor ligegyldige med at opfylde deres givne Løfter. Nævnte Fond udgjør for Tiden 5857 Kr., hvoraf 5823 ere Fordringer hjemme i Utah, udlaante til 28 Personer i Summer fra 20 til 1000 Kr. Broder Tullgren er i Norrland og kommer til at opholde sig i den nordlige Del af Konferencen til sidst i September Maaned. Gode Underretninger ere indkomne fra forskjellige Dele af Konferencen. To af vore gamle hærdede Missionærer have i Juli Maaned gaaet fra Hus til Hus i Westmannland, spredet Smaaskrifter for cirka 100 Kroner, afholdt flere Forsamlinger hos Fremmede, døbt 6, hvoraf 4 have Midler til at rejse

til Foraaret. Det synes, som om Evangeliet begynder at faa Fodfæste i Finland. Sidste Høst blev to Brødre fra Stockholm sendt derop paa Mission, og uagtet de Besværligheder, Brødrene have maattet møde paa Grund af den borgerlige Lovs Strenghed mod fremmede Trosbekjendelser, saa er det dog lykkedes Brødrene at forkynde Evangeliet for nogle Oprigtige; 4 ere blevne døbte i Sommerens Løb i Egnen ved St. Nikolajs Stad. Den første Daabshandling fandt Sted den 7de Maj. Jeg har, siden De var i Stockholm, døbt 5, og flere ere færdige til at gaa i Daabens Vande i denne Uge. Jeg er temmelig rask, er lykkelig og glad ved at arbejde for Sandhedens Sag. Efter Kvartalets Opgjørelse har jeg isinde at besøge Nerike og Wermeland og om Lejlighed gives, da at være der i en 3 til 4 Uger. Broder Ek (Forstanderen for denne Gren) er kommen til Stockholm, han gjør det godt her og er agtet af baade Søskende og Fremmede. Stockholms Konference er i en god Forfatning; de Hellige ere fattige, men de fleste ere gode og trofaste, og gjøre Alt for at hjælpe til at bestride de store Udgifter, som ere forbundne med Missionens Udvidelse. Deres Besøg i Stockholm er ikke forglemt; de Hellige hilse dem velkommen til Efteraaret. Modtag selv, Br. Neve og Alle i Nr. 14 en venlig Hilsen fra Deres Broder

E. F. Branting.

Den Lades Sjæl begjærer og faar ikke; men de Flittiges Sjæle skulle fedes.

De Ugudeliges Hus skal ødelægges; men de Oprigtiges Paulun skal blomstre.

En Retfærdig faar Forstand af en Ugudeligs Hus, naar Gud omkaster de Ugudelige til Ulykke.

Den 16de Juli afgik ved Døden af Strubekrampe Johanna Carolina, Christopher Andersons Hustru i 2den Ward i Salt Lake City.

Afdøde var født den 18de August 1842 i Skaane. Hun var en sand og trofast Sidste-Dages Hellig og vaklede aldrig i hendes faste Tro paa Herrens Værk.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af O. N. Liljenqvist,
Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.